

»patentované«, dáti si je patentovati u československého patentního úřadu a jest proto jen to zboží pokládati za správně jako »patentované« označené, které u tohoto patentního úřadu je patentováno; jest proto lhostejno, že a zda má žalovaná strana »Chepaleum« patentováno v Německu, zvláště když v jejich tiskopisech a údajích učiněných obchodními zástupci výslovně zmínka o patentování v Německu se nestala. Za tohoto stavu věci jest soud rekursní toho názoru, že šlo při označování koberců strany žalované o jednání klamavé, způsobilé poškoditi žalující stranu jako soutěžitele, že označování to bylo také v rozporu s dobrými mravy a že žalovaná strana věděla pokud se týče vědění musila, že takové označování jest způsobilé poškoditi soutěžitele. Soud rekursní pokládá proto nárok žalující strany, pokud se tkne označování koberců stranou žalovanou pod značkou »Chepaleum« vyráběných »jako patentované« za osvědčený. Z povahy věci pak vyplývá, že z dalšího pokračování v označování koberců žalované strany »jako patentovaných« hrozí žalující straně škoda nenahraditelná, neboť takové jednání bylo by s to konkurenční schopnost výrobků strany žalující u zákazníků, kteří, jak přirozeno, vždy dávají přednost zboží v tuzemsku patentovanému, vážně ohroziti, ne-li úplně ochromiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Námítka stěžovatelky, že nelze mluvit o údajích klamavém, an jí byl udělen patent v Německu, byla již vyvrácena rekursním soudem a stěžovatelka se poukazuje v tomto směru na příslušné odůvodnění napadeného usnesení. Stěžovatelka jest na omylu, domnívající se, že rozpor s dobrými mravy a klamavost jednání vyžaduje náležitosti nejen objektivní, nýbrž i subjektivní, tudíž vědomí nesprávnosti a úmysl oklamati. Stačí, že počiny jsou objektivně závadné a jen, pokud jde o náhradu škody, přichází i subjektivní stránka jednání v úvahu (srovnej Skála, Nekalá soutěž str. 42). Pokud jde o námitku týkající se rozsahu povoleného prozatímního opatření, nebylo zapotřebí prozatímní opatření výslovně omeziti na tuzemsko, neboť plyne z povahy věci, že prozatímní opatření jako úkon donucovací moci státní jest omezeno co do své působnosti na území Československé republiky.

Čís. 12736.

Proti rozhodnutí rekursního soudu o útratách správce podstaty jest v úpadkovém řízení přípustným dovolací rekurs, odmítl-li rekursní soud návrh na rozhodnutí o útratách a odkázal navrhovatele na pořad práva.

Žádá-li správce konkursní podstaty přísudek útrat nikoliv proti konkursní podstatě, nýbrž proti navrhovateli konkursu a popírá-li tento svou povinnost ke splnění jeho nároku, lze o tomto sporném nároku rozhodnouti jen pořadem práva rozsudkem k žalobě podle předpisů hmotného práva.

Předpisu § 10 c. ř. s. o útratách opatrovníka k činu nelze tu použítí.

(Rozh. ze dne 28. června 1933, R I 606/33.)

K návrhu Sidonie W-ové byl prohlášen konkurs na pozůstalost Anny M-ové. Konkurs byl pravoplatně rekursním soudem zrušen. Konkursní komisař uložil pak Sidonii W-ové, aby nahradila bývalému správci konkursní podstaty útraty a výlohy konkursní. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a odkázal návrh bývalého správce podstaty na přiznání útrat konkursního řízení na pořad práva. **D ů v o d y:** Útraty správce podstaty jsou pohledávkou za podstatou podle § 49 čis. 1 konk. ř., po zrušení konkursu ručí za ně úpadce, avšak jen do výše podstaty (§§ 62, 126, 127 konk. ř.). V tomto případě však nejde o pravidelný případ zrušení konkursu po jeho provedení (§§ 140, 159, 166 a 167 konk. ř.), nýbrž konkurs prvním soudem prohlášený byl zrušen rekursním soudem pravoplatně, a stav je ten, jako by konkursu vůbec nebylo. Nebyl zrušen konkurs jako takový, nýbrž usnesení o prohlášení konkursu. Podstaty tu nebylo, konkursní komisař byl úřadu zproštěn a rovněž funkce konkursního soudu skončila. Ručí-li dlužník v platném konkursu za pohledávku za podstatou po zrušení konkursu jen podstatou do její výše, nelze ukládati věřiteli, k jehož návrhu konkurs platně byl prohlášen, povinnost hraditi bývalému správci útraty, vedením konkursu mu vzešlé. V tomto případě uvalení konkursu navrhla stěžovatelka Sidonie W-ová za pozůstalost Anny M-ové, prvním soudem byl konkurs prohlášen, usnesení to však rekursním soudem bylo zrušeno. Prohlášením konkursu k návrhu stěžovatelky vzešly ovšem ustanovenému správci útraty, byl činným a měl hotové výlohy. Stěžovatelka však nárok jeho popřela a je proto věcí bývalého správce konkursní podstaty, by tento sporný nárok uplatnil pořadem práva. Proti názoru stížnosti, že konkursní řízení je nesporné, jest uvést, že o nesporné řízení nejde (věst. ministerstva spravedlnosti z r. 1931 sdělení čis. 80). Proti tomuto usnesení podal dovolací rekurs bývalý správce konkursní podstaty. **R e k u r s n í s o u d** dovolací rekurs odmítl. **D ů v o d y:** Jde o rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat konkursního řízení, o níž tento soud, pokud jde o útraty prvé stolice, rozhodovati má s konečnou platností, a proto proti výroku rekursního soudu další opravný prostředek není přípustný (§ 528 c. ř. s., § 188 konk. ř.). Kdyby rozhodnutí bylo vydáno za konkursního řízení, bylo by taktéž konečné a další opravný prostředek by byl vyloučen (§ 127 konk. ř.). Z úvah těchto bylo stížnost odmítnouti (§§ 523, 526 c. ř. s., § 188 konk. ř.).

N e j v y š š í s o u d vyhověl rekursu proti odmítnutí dovolacího rekursu a zrušil napadené usnesení.

D ů v o d y:

Ačkoliv napadeným usnesením ze dne 30. září 1932 byl vyřízen nárok na prisouzení útrat a § 528 c. ř. s., jenž platí podle § 192 konk. ř. i pro řízení úpadkové, ustanovuje, že jest nepřipustným rekurs proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, jest v tomto případě pokládati dovolací rekurs přece jen za přípustný, neboť napadeným usnesením nebylo o útratách, jež zůstaly v úpadkovém řízení neuhrazeny, rozhodnuto, naopak byl navrhovatel s útratovým nárokem poukázán na

pořad práva. Bylo proto přiznati stěžovateli právo k rekursu proti usnesení rekursního soudu, jímž byl odmítnut jeho dovolací rekurs proti usnesení ze dne 30. září 1932 (srov. rozh. 6503 sb. n. s.). Naproti tomu nelze vyhověti stěžovateli ve věci samé. V tom směru jest poukázati na důvody napadeného usnesení, jež vyhovují stavu věci i zákonu a jsou ve shodě s nálezem čís. 6503 sb. n. s., k jehož důvodům se tuto k vůli zamezení opakování rovněž poukazuje. Správce konkursní podstaty připouští sám ve svém rekursu, že tu jmění patřícího do konkursní podstaty nebylo a že na pozůstalosti po Anně M-ové náhradu svých útrat žádati nemůže, poněvadž konkurs byl prohlášen na jmění pozůstalostní k návrhu osoby, kteréž scházelo oprávnění k tomu. Žádá-li přísudek útrat ne proti konkursní podstatě, nýbrž proti navrhovatelce konkursu Sidonii W-ové, a popírá-li tato svou povinnost ke splnění jeho nároku, lze o tomto sporném nároku, poněvadž účinky zrušení usnesení, jímž byl konkurs prohlášen, pominuly (§ 76 konk. ř.), rozhodnouti jen pořadem práva rozsudkem k žalobě podle předpisů hmotného práva. Předpisu § 10 c. ř. s. o útratách opatrovníka k činu, nelze tu použítí, poněvadž tu nejde o útraty opatrovníka ve sporu, nýbrž o útraty správce konkursní podstaty, jenž sice uplatňuje svou pohledávku útrat konkursních, jehož funkce však jako správce konkursní podstaty již pominula, který však spor o ně dosud nezahájil. Řízení nesporně podle zák. čís. 100/1931 nemá zde místo, poněvadž právě jde o nárok sporný.

Čís. 12737.

Pohledávku na zaplacení dlužných ročních příspěvků jest posuzovati co do věcné příslušnosti i co do způsobu řízení a opravných prostředků jednotně.

(Rozh. ze dne 28. června 1933, R I 614/33.)

Žalující svaz domáhal se na svém členu zaplacení členských příspěvků ročních 80 Kč za léta 1923 až 1930, celkem 640 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud odmítl odvolání žalovaného, maje za to, že jde o věc nepatrnou.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro nějž odvolání odmítl, o něm dále jednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako nepřípustné, ježto podle jeho názoru zažalované členské příspěvky za léta 1923—1930 ročně 80 Kč v celkové výši 640 Kč přes to, že jsou hromaděny v jedné žalobě, a ač pocházejí z téhož právního důvodu, nepozbyly tím samostatnosti, a ježto tudíž přípustnost odvolání je posuzovati v příčině každého nároku zvláště, podle názoru odvolacího soudu jde tu vesměs o věci nepatrné podle § 448 c. ř. s., v nichž rozsudek může býti na-